

12/12/2012

Αρθρο της κας Πουλίδου

Πρόσωπα »

Κ.Σημίτης: οι ξένοι «μάλλον» ήξεραν

11/12/2012

- [Αύξηση μεγέθους γραμματοσειράς](#)
- [Μείωση μεγέθους γραμματοσειράς](#)

Photo: costas-simitis.gr

1 εικόνα

της Χριστίνας Πουλίδου

Ετικέτες: [Κώστας Σημίτης](#)[Σχόλια](#)

Το 2008, ο Κώστας Σημίτης μιλώντας στη Βουλή είχε καταγγείλει την τότε κυβέρνηση, πως «κορόιδεψε» την ΕΕ (με την απογραφή, την αναθεώρηση του ΑΕΠ κ.α.) και «εκμεταλλεύτηκε τη συμπαράστασή της». Στη συνέχεια προειδοποίησε, ότι σε «κύκλους της ΕΕ» αναφερόταν η ανάγκη προσφυγής της Ελλάδας στο ΔΝΤ, ώστε «η επιπώρευση της ελληνικής οικονομίας να είναι αρμοδιότητά του και όχι της Επιτροπής». Τα ΜΜΕ επικέντρωσαν αποκλειστικά το ενδιαφέρον τους, στο «κρυμμένο μήνυμα» που είχε εκείνη η επισήμανση προς τον Γ. Παπανδρέου – ήταν «πιστώπλοτο χτύπημα» στον τότε πρόεδρο του ΠΑΣΟΚ, απλώς «πτονοκέφαλος» ή «ευγενική προσφορά». Η ουσία της δήλωσης, η προειδοποίηση για το ΔΝΤ, είχε θεωρηθεί κινδυνολογία και λίγοι ασχολήθηκαν μαζί της...

Όταν κυκλοφόρησε το βιβλίο του Κώστα Σημίτη «ο εκτροχιασμός» (εκδ. Πόλις), τα ΜΜΕ και πάλι στη συντριπτική τους πλειοψηφία επικέντρωσαν το ενδιαφέρον τους στις κρίσεις του συγγραφέα για συγκεκριμένα πρόσωπα – αυτά τα αποσπάσματα φωταγωγήθηκαν και εκεί εξαντλήθηκε η δημοσιότητα, με μικρές σκόρπιες εξαιρέσεις.

Όμως, στο βιβλίο του ο πρώην πρωθυπουργός καταπιάνεται με την ελληνική κρίση - την έκρηξή της το 2009, τις παθογένειες του συστήματος, τον «εκτροχιασμό» και τις απόπειρες διαχείρισής της, ενώ παράλληλα, σελίδα-τη-σελίδα, ξετυλίγει ένα νήμα, που ακολουθεί τη «σύμπλεξη» (όπως τη λέει) της ελληνικής κρίσης με το ευρωπαϊκό περιβάλλον. Και εκεί βρίσκεται ίσως μια κρυμμένη αξία του βιβλίου, καθώς επιχειρείται μια καταγραφή της εξέλιξης της ελληνικής κρίσης σε συνάρτηση με τον ευρωπαϊκό περίγυρο – ο οποίος έδειξε αδυναμίες, αντιφάσεις αλλά και δυνατότητες. Και είναι αυτές οι δυνατότητες που αναδύονται όταν η Ευρώπη κλυδωνίζεται και οι οποίες ανοίγουν νέους δρόμους, μέσω μικρών ή μεγάλων μετασχηματισμών. Ο συγγραφέας παρακολουθεί κυρίως τη μετεξελισσόμενη σχέση ΕΕ-Ελλάδας και διατυπώνει ορισμένες πολύ τολμηρές εκτιμήσεις – όπως για παράδειγμα, ότι οι ξένοι «μάλλον» γνώριζαν πως το Μνημόνιο δεν είχε πιθανότητες επιτυχίας.

Στις μέρες μας, που οι εξελίξεις τρέχουν με μεγάλη ταχύτητα λόγω της κρίσης, είναι αναγκαία – τώρα, περισσότερο από ποτέ - η καθαρή σκέψη. Ας δούμε λοιπόν μια συνοπτική διαδρομή της ανάλυσης του συγγραφέα σε εκείνο το σκέλος του βιβλίου, που χαρτογραφεί το ευρωπαϊκό τοπίο στη διάρκεια της ελληνικής κρίσης.

Ο Κώστας Σημίτης πιστεύει πως «η Ελλάδα ήταν η αφορμή της κρίσης, όχι όμως και η αιτία της. Το ελληνικό πρόβλημα δεν ήταν μια ατυχής στιγμή στην πορεία της Ένωσης, μια παρεκτροπή που ανέτρεψε ένα καλο-σχεδιασμένο εγχείρημα. Ήταν ο καταλύτης που κατέδειξε τις αδυναμίες στη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης» σημειώνει.

[ΔΙΒΑΝΗ](#)[ΟΡΦΑΝΟΣ](#)[ΔΕΚΟ](#)[ΛΑΚΟΠΟΥΛΟΣ](#)[ΑΓΑΠΗ](#)[ΠΑΥΛΙΔΗΣ](#)[ΣΕΡΑΦΕΙΜ](#)

Σε είδα να στολίζεις

Το τέλος του Τύπου

Ο Κώστας Ρεσβάνης προσπαθεί

να καταλάβει γιατί ο Φ. Κουβέλης συμφώνησε στο "μοίρασμα των ιματίων" των δημοσίων επιχειρήσεων στα κόμματα.

Ανθυγιεινή ιδέα

Η Αμάντα Μιχαλοπούλου αναρωτιέται

πώς τους θέλουμε άραγε τους λογοτεχνικούς ήρωες όταν περιστοιχίζομαστε από τόσους και τόσους αληθινούς;

Για ποιά Ευρώπη;

Καμάι ιδέα;

Υπενθυμίζοντας τη ρήση του Ζακ Ντελντόρ – πως «οι άνθρωποι δεν μπορούν να ερωτευθούν μια εναία αγορά» - ο συγγραφέας παρατηρεί ότι από την αλλαγή του αιώνα και μετά, «το ενδιαφέρον για τα ευρωπαϊκά πράγματα ήταν μειωμένο» και η προσοχή της ευρωπαϊκής ηγεσίας ήταν κυρίως στραμμένη στα εσωτερικά προβλήματα. Οι προτάσεις για περαιτέρω ενοποίηση εγκαταλείπονταν, η λειτουργία του νομίσματος χαρακτηριζόταν «τεχνικό θέμα» και παραπεμπόταν στο ECOFIN, «δεν υπήρχε όραμα και η Ένωση έπασχε από ένα βραχυπροθεσμισμό» όπως σημειώνει χαρακτηριστικά.

Όταν εκδηλώθηκε η ελληνική κρίση, η Ένωση θεώρησε αρχικά πως «οι αυτόματοι σταθεροποιητές των αγορών θα έλυναν το πρόβλημα», καθώς οι ευρωπαϊκές ηγεσίες δεν ήθελαν να παρέμβουν σ' ένα «ξένο» πρόβλημα που είχε προκληθεί εξαιτίας της στάσης ενός «ταραξία». Όταν όμως η κρίση παρατεινόταν, όταν διάσπαρτες εστίες (στην Ιρλανδία, την Ισπανία, την Πορτογαλία, ακόμη και δύναμι στην Ιταλία και τη Γαλλία) άναψαν, τότε φάνηκε ότι «απίες της, δεν ήταν μόνον η κρίση του δημόσιου χρέους, αλλά επίσης η κρίση του ιδιωτικού τομέα της οικονομίας, του τραπεζικού συστήματος αρκετών χωρών, ελέγχου και εποπτείας από τις δημοσιονομικές και νομισματικές αρχές της ευρωζώνης».

Η πρότερη απουσία ενός προβληματισμού για την κατεύθυνση της ευρωπαϊκής πορείας, επηρέασε την ευρωπαϊκή κοινωνία, η οποία ζαλισμένη απ' την έκρηξη της κρίσης «έβλεπε ως πρόβλημα την ευρωπαϊκή πορεία». Η πολιτική σταθεροποίησης εκλαμβάνονταν ως «καταπιεστική» στις χώρες του Νότου και ως «επιβεβλημένη» στις χώρες του Βορρά, ενώ πολλές χώρες στην ενδιάμεση σφαίρα αντιμετώπιζαν με δυσπιστία την ευρωπαϊκή προσπάθεια. Την ίδια ώρα, η ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία έβλεπε κριτικά τη συνταγή του ελληνικού μνημονίου – «η λιτότητα επιφέρει περισσότερη λιτότητα» είπαν κάποιοι, άλλοι υποστήριξαν ότι «η κρίση δεν προήλθε από λανθασμένες συμπεριφορές σε εθνικό επίπεδο, αλλά οφείλεται σε προβλήματα του ευρωπαϊκού νομισματικού-οικονομικού συστήματος, επομένως, απαιτείται μια συστημική απάντηση και μια αμοιβαιοποίηση της ευθύνης». Αναλυτές επεσήμαναν πως «το βαρύ τίμημα που πληρώνει η Ελλάδα δείχνει ότι η ευρωζώνη ψάχνει ακόμη ένα λειτουργικό μείγμα προσαρμοστικότητας, πειθαρχίας και αλληλεγγύης», ενώ στον ευρωπαϊκό τύπο υπογραμμίζονταν πως «το πρόγραμμα των ευρωπαίων σχεδιάστηκε με καθυστέρηση, η σύλληψή του ήταν εσφαλμένη και η κατανομή των βαρών που προέβλεπε άδικη. Η ευθύνη για την εξέλιξη της Ελλάδας βαρύνει και τους ευρωπαίους».

Ο Κώστας Σημίτης τονίζει σχετικά πως στην περίπτωση της Ελλάδας υπήρξε έντονη η διάθεση του «παραδειγματισμού», με αποτέλεσμα «να μην προβλεφθούν σωστά οι μεταγενέστερες εξελίξεις και τελικά ως την υπέρβαση της κρίσης, οι χώρες της ευρωζώνης θα πληρώσουν – μάλλον – περισσότερα απ' όσα θα πλήρωναν εάν είχαν δράσει πολύ νωρίτερα και με διαφορετικές προθέσεις».

Στο ερώτημα αν οι ξένοι είχαν συνείδηση πως το Μνημόνιο είχε δομικά προβλήματα εφαρμοσιμότητας, ο Κ. Σημίτης θεωρεί πως δεν ήταν ανυποψίαστοι - όμως στη συγκυρία του Μαΐου 2010, η ευρωζώνη (λέει) δεν επεδίωκε την οριστική λύση του ελληνικού προβλήματος. «Ήθελε να αποτρέψει την επαπειλούμενη στάση πληρωμών, να υποχρεώσει τη χώρα στην εφαρμογή μιας αυστηρής δημοσιονομικής πολιτικής και να εποπτεύσει εφεξής την οικονομική της πορεία» υποστηρίζει και τονίζει, πως στη σύνταξη του Μνημονίου αγνοήθηκαν πάγιοι κανόνες – όπως, ότι το επιτόκιο δανεισμού δεν πρέπει να είναι σταθερά υψηλότερο από τους προβλεπόμενους ρυθμούς ανάπτυξης.

Ο συγγραφέας ανατρέπει ακόμη στις στρεβλώσεις που εκδηλώθηκαν την τελευταία τριετία στις διαδικασίες λήψης αποφάσεων και στα κέντρα διαμόρφωσης των αποφάσεων, την έλλειψη δημοκρατικής νομιμοποίησης των αποφάσεων, την παραθεσμική λειτουργία των ισχυρών. Ωστόσο, υποστηρίζει, ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση μέσα από μια «συνεχώς μεταλλασσόμενη κατάσταση, οικοδόμησε ένα σύστημα συμπαράστασης στα μέλη που αντιμετωπίζουν πρόβλημα – με επανειλημμένες αποφάσεις, παρά τη σιωπή των Συνθηκών και κόντρα στην αρχή πως το κάθε κράτος ευθύνεται μόνο για τα δικά του χρέη». Τώρα, είναι η ώρα της «φυγής προς τα μπρος», καθώς η αντιμετώπιση των οικονομικών προβλημάτων «είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένη με την πολιτική τους θεώρηση. Οι ρυθμίσεις και οι κανόνες θα πρέπει να νοούνται σε συνάρτηση με την ευρύτερη επιδίωξη της κοινής πορείας. Διότι η Ευρωπαϊκή Ένωση» υπογραμμίζει, «είναι ένα κοινό εγχείρημα ελευθερίας, ανάπτυξης και προσαρμογής στις νέες διεθνείς συνθήκες».

Και τούτο το τελευταίο, η έλλειψη δηλαδή μιας πολιτικής θεώρησης, η ανάγκη υπενθύμισης της πολιτικής σκοπιμότητας που γέννησε την Ευρωπαϊκή Ένωση, είναι αυτό που οι «επαγγελματίες πεπειραμένοι» (όπως θα έλεγε ο Μανόλης Αναγνωστάκης) υποτιμούν - εκκολάπτοντας τελικά το αυγό του φιδιού.

ένα άρθρο των πρωταγωνιστών

• [Αποστολή με Email](#)

•

• 2

•

• Like 39

Πρόσφατα άρθρα της Χριστίνας Πουλίδου

- Τα Βρυξελλάρια: «Ο μπαμπάς είναι στη φυλακή»
- Τα Βρυξελλάρια: μπαίνει η Σκωτία, βγαίνει η Βρετανία;
- Τα Βρυξελλάρια: Με παπά και με κουμπάρο